

[Erik Eriksen.]

vittighedsspørgsmål. Jeg, og det gælder vel alle andre, har ikke det fjerneste ønske om at ramme hverken denne eller hin person, men som hele denne ulykkelige sag har formet sig i offentlighedens bevidsthed, er det blevet en bydende nødvendighed, at vi gør vort bedste for at placere ansvaret. Ellers ville ansvaret også i andre sager af vigtighed smuldre bort. Jeg understreger, at venstre har bestræbt sig for at undgå, at denne sag blev inddraget i den partipolitiske debat, og det vil vi fortsat gøre, men dette hensyn må naturligvis ikke hindre, at vi søger at få sagen fuldt oplyst, for det er en alvorlig sag også for folkestyret; det står ganske klart. Der er ingen vej uden om nødvendigheden af at få skabt denne klarhed.

Vi kan også tænke på en anden sag, den såkaldte Blechingbergsag, som blev taget op af ombudsmanden på hans eget initiativ. Her drejede det sig om ansvaret for, at en så suspekt person som Blechingberg blev udsendt til en vigtig post i vor udenrigstjeneste. Folketinget er nødt til af respekt for folkestyrets idé altid at drage omsorg for, at ansvaret så vidt muligt ikke smuldrer bort. Mere skal jeg ikke sige om disse forhold ved denne lejlighed.

For tredje gang i træk har regeringen i en åbningstale udtrykt håbet om, at der i folketingsårets løb kunne gennemføres en ny forsvarsordning med bred tilslutning i det høje ting. Jeg har for mit eget vedkommende gang på gang givet udtryk for det samme ønske. Det ville være en lykke ikke blot for selve forsvarsordningen, men også for den forsvarsvilje, der betyder så meget i denne forbindelse. Men det skal, som det er sagt, være en ærlig ordening, også fordi den er frugten af samarbejdet om landets udenrigspolitik. Vi har vel hver vore særlige ønsker. Oppositionen har konkret givet udtryk for sin stilling; vi har gjort det med redelig vilje til at nå frem til et positivt resultat. Herefter er det regeringen, som må give oplysninger om, i hvilken udstrækning den kan eller vil imødekomme oppositionen. Således er stillingen i dag ganske enkelt. Jeg er enig i den betragtning, der er fremført, hvis jeg husker rigtigt, af det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at forhandlingerne ikke kan trækkes ud i det

uendelige. Jeg har nu og da givet udtryk for beklagelse over den højtærede forsvarsministers manglende fasthed, for at sige det rent ud, over for hans radikale venner, det samarbejdende folkestyres fornemste repræsentanter. Selvfølgelig er det ikke så let for den højtærede minister; det er jo på dette som på andre områder således, at når regeringen er nået til enighed om et resultat, så binder det. Stillingen i dag er vel den, at spørgsmålet om forlig eller ikkeforlig afgøres af eller inden for regeringen. Det kan måske i denne forbindelse være på sin plads at sige til regeringen, at den tager forkert bestik, dersom den regner med, at oppositionen vil have forlig for enhver pris. Dette skal tilføjes, efter at vi igen har erklæret vor villighed til samarbejde på dette område.

Jeg vender mig derefter til den økonomiske politik. Når vi kommer til den, viser de dybtgående principielle forskelle sig mellem den høje regering og oppositionen. Regeringens økonomiske politik baseres i åbningstalen på en noget mangelfuld vurdering af den økonomiske situation. Den kaldes gunstig, med høj produktion og beskæftigelse, med større investeringer, eksport og opsparing, med ret stabile priser og med en bedre valutastilling.

Jeg deltager i høj grad i glæden over disse forhold, men billedet er nu ikke helt så lyst, som det er tegnet. Lad mig blot nævne, at stigningen i investeringerne ikke er imponerende; de ligger stadig langt under det ønskelige. Jeg finder særlig grund til at påpege, at landbrugets faste investeringer gennem de sidste fire år reelt har været faldende. Endvidere finder jeg grund til at hæfte mig ved, at den højtærede statsminister i sin åbningstale ikke kom ind på det bemærkelsesværdige forhold, at den aftagende takt i vor eksportfremgang gennem de sidste år er blevet skærpet. I 1958 var eksporten endnu 8 pct. større end i 1957, men i de første 6 måneder i år blev fremgangen mere end halveret, og vor indførsel er stærkt stigende. Samtidig kan man måske konstatere en begyndende inflatorisk udvikling herhjemme, medens det samme ikke helt synes at være tilfældet i det øvrige Vesteuropa. Trods den høje beskæftigelse har vi stadig arbejdsløshedssøer, men jeg må i denne forbindelse føje til, at der sker ingen